

Onbekend

maakt

Onbemind

ISBN: 9789464055191

Dit boek schenk ik aan allen die het moed hebben gehad om lief te hebben terwijl het makkelijker zou zijn geweest om datgene juist te laten.

Zweven op de melodieën en baden in liefde is warmte voor de geest en ziel. En wanneer wij een blik werpen om ons verleden zien wij pas echt hoe deze ons raakten en nog zullen raken.

Onmogelijk begin

Voordat ze haar voor de zoveelste keer weer verliet, liep ze langs de winkelstraten en kwam ze langs een winkel die haar trots in de etalage liet zien. Het lichthouten lichaam ving het grijze licht op dat op de een of andere manier door de wolken kwam en weerspiegelde het in een gouden tint die haar als een mot in het licht van een veranda trok.

De muzikwinkel volgde het pad van velen eerder en op een dag, deed de lichten uit en sloot de winkel voor de laatste keer. Niemand in Lissbon is vastbesloten genoeg om fluisterend te spreken, laat staan de tijd te nemen om een instrument te leren.

Carmen stopte bij de muzikwinkel en voelde haar hart breken. De gitaar was haar focus geweest sinds hem voor het eerst zag. Ze draaide zich om om naar huis te gaan, maar vanuit haar ooghoek zag ze de vertrouwde gloed van witgoud vanuit de zwarte tent. De gitaar bleef achter. Een impulsieve impuls van verlangen deed haar een zware steen van het trottoir optillen en uit het raam gooien. Er was geen alarm, de winkel stond op straat voordat de meeste mensen in de stad werden geboren en niemand had de moeite genomen er een te installeren. Er zouden sowieso dingen worden gestolen.

Ze deed geen moeite om een politieagent te zoeken en sprong in de opening die de rots in het raam had verwijderd. Achterin stond de gitaar op haar te wachten en ze pakte hem. De elegante hals was zo glad geweest als ze had gedroomd. Zodra ze het in zijn hand hield, werden ze samen als één herboren.

Ze was het afgelopen jaar elke nacht van huis weggelopen om de hoek te spelen. Mensen die langskwamen, begonnen een wisselgeld in haar open koffer te gooien en ze bewaarde alles wat ze verdiende. Al snel stopte Carmen met school om buiten te spelen. Ze hadden hem tenslotte niets meer te leren. Carmen was van mening dat school meer een vergeet- dan een leerproces was. Ze vulden je hoofd met nutteloze dingen en namen de wonderen van de wereld weg. Ze hadden de eerste beste jaren van haar leven goed met elkaar kunnen opschieten zonder te weten hoe hij het volume van een bol moest berekenen, en ze nam aan dat ze de rest van haar leven had kunnen overleven zonder het te weten.

Op school kun je leren verklaren, maar op straat kun je leren beleven. Ze kon beginnen te zien welke mensen haar een fooi zouden geven en wie haar zou passeren met haar neus in de lucht, hoewel ze een andere plek wist waar ze haar moesten slaan. Ze begon te zien hoe mensen handelden als ze ziek, dronken, gedrogeerd, boos en verliefd waren; hoewel hij in Lissbon veel verliefde mensen ving. Liefde was een vreemd concept voor haar. De overtuiging dat iemand een persoon met zijn leven kon vertrouwen en erop kon vertrouwen dat de ander hem in goede en slechte tijden zou accepteren, leek hem meer dan een beetje idioot.

Haar vader was het eindelijk beu haar te slaan en ging wat drinken in de enige bar in zijn stad. Tranen stroomden over haar gezicht en haar rug was bedekt met bordeauxrode wimpers van een dunne strook leer. Met behulp van de muur stond hij op.

'Het is tijd om naar school te gaan, Carmen.' Zei haar moeder, zonder op te kijken uit het raam. Carmen strompelde de deur uit. Hij zakte op handen en voeten ineen en pakte de gitaar onder het huis vandaan. De koffer zat vol met het geld dat ze had gespaard. Vandaag was de dag waaraan hij zijn hele leven had nagedacht. Hij verliet het huis en zou nooit meer terugkeren.

Er was koude lucht in de saaie zuidelijke woonkamer waar ik sliep. Ik probeerde aan de wollen deken te trekken die de eigenaren van dit schilderachtige huis me hadden gegeven, maar het was te klein om mijn gezicht te bedekken en te beschermen. van de jeukende tweedbank tegelijkertijd. Ik draaide me om om te proberen een comfortabele plek te vinden en voelde hoe het verband op mijn rug begon te vallen en de gevoelige huid eronder

blootlegde. 'Shit,' fluisterde ik terwijl ik in de koude kamer zat en ik de deken om mijn schouders sloeg. Toen ik de kamer rondkeek, zag ik alleen de vormen van de logge meubels die door de kamer waren verspreid. Vanuit een auto die langs het raam reed, kon ik zien dat een staande klok zei dat het drie uur 's nachts was.

Nadat ik met de gedraaide deken om me heen had gevochten, brak ik eindelijk uit zijn greep. Mijn blote voeten raakten al snel de ijzige vloer en deinsden terug van de impact van een warme huid op de ijzige vloer. Ik stond op om mijn verband te repareren. Gelukkig liet de eigenaar van het huis me zien waar het toilet was. Op weg naar de badkamer hoor ik een geluid aan de voorkant van het huis. Onmiddellijk blijf ik zo stil als een standbeeld. De weerstand werd steeds sterker en stopte plotseling net achter me. Ik voelde de haren in mijn nek omhoogkomen en mijn hartslag versnelde.

Er kwam een hand op mijn schouder en greep me licht maar niet bedreigend vast. Ik realiseerde me door de grootte en structuur van de hand die toen van een man was, de langzame, kalmerende ademhaling van een jongere man. Nog steeds niet bevroren door lawaai, maar nu door de menselijke aanwezigheid die naast me stond, fluisterde een warme Schotse stem in mijn oor: 'Wat doe je zo laat wakker?'

Ik draaide me om naar deze mysterieuze man en zag dat hij een pak droeg. Zijde, vermoedde ik, gezien de gloed die het maanlicht op het zwarte materiaal creëerde. Zijn gezicht was sterk, maar had nog steeds de kwaliteit die hem bijna aantrekkelijk maakte. Het zachte licht toonde kort de bruine kop met gouden slierten die in en uit haar haar waren geweven. Hij was een behoorlijk knappe jongen van wat ik door de slecht verlichte gang kon

zien. 'Sorry meneer... heb ik... uh... u wakker gemaakt?' Ik zei dat ik probeerde niet in paniek te raken.

'Nee,' glimlachte hij. Hij hield mijn schouder nog steeds vast, sloeg zijn armen om mijn middel en trok me dicht naar hem toe. Ik wist dat vechten het ergste was dat ik nu zou kunnen doen, maar ik kon het niet helpen, maar voelde me een beetje geschonden. Hij bracht zijn armen voorzichtig in beweging. Zoals wat een moeder zou doen om te voorkomen dat een kind huilt. Ik voelde de woede in mijn keel groeien door de situatie waarin ik verkeerde. Glimlachend begon de man te praten maar stopte abrupt: "Beste", begon hij: "Mijn naam is Alex Lucien, en ik mag vragen waarom is er om drie uur 's nachts een mooie vogel in mijn huis? Onbreekbaar bleef hij glimlachen en geduldig wachtend op mijn antwoord. Ik slikte hard om te voorkomen dat de woede droevig kookte, maar de slaap en hitte die door Alex werden gecreëerd, begonnen al snel mijn woede drastisch te verminderen.

Ik keek naar beneden, ik zag dat hij me dicht tegen zich aan hield, maar ik werd niet tegen hem geduwd. Ik verzamelde mijn gedachten en mompelde: 'Ik blijf maar één nacht.' Nu voelde ik de zachte en krachtige handen langs mijn achterste reizen. Ik trok me onbewust weg met een beledigd snuiven. Snel als een adder greep hij me vast en trok net tegen zijn borst, een lichte geur van sigaren en whisky doordrenkte het pak. Ik hield van die geur, maar op dit moment probeerde ik gewoon aan zijn greep te ontsnappen. Alex lachte en boog zich langzaam voorover en kuste mijn nek. De hitte bleef in mijn nek hangen toen hij mijn hemd uitdeed. Verdomme, deze man wist echt hoe hij me moest verleiden of hij was zo moe. De hitte

van Alex werd een verdoving voor mij toen ik langzaam om hem heen begon te smelten. Ik liet mijn hoofd tegen zijn gewillige borst rusten, zelfs de logische kant van mijn brein schreeuwde tegen me.

'Daar, daar is mijn vogeltje. Rustig aan. Alex hier gaat niets doen om je pijn te doen. Ontspan en adem gewoon.' Alex fluisterde in mijn oor. Haar stem was hypnotiserend en ontspannend. Met mijn hoofd tegen mijn borst hoorde ik zijn hartslag krachtig en krachtig kloppen als een leeuw. Opnieuw begon hij me zachtjes in mijn nek te kussen tot het mijn wang bereikte. Alex hield mijn hoofd in zijn handen en kuste voorzichtig maar hartstochtelijk mijn lippen. 'Lief en flexibel, als je het erg vindt, wil je' s avonds met me mee? '

Verbijsterd en praktisch verbluft glimlachte ik. Alex tilde me op bij de kolf en leidde me de trap op. Ik kon bij elke stap voelen dat ik heel voorzichtig was om mezelf niet te laten vallen. Ik wist in mijn hoofd dat ik Alex nooit meer zou zien , maar ik dacht dat ik misschien op dat moment moest blijven. Hij liet mijn hoofd op zijn schouder rusten en opende een deur. Voorzichtig om een pasgeboren baby vast te houden, legde Alex me op het bed. Toen hij over me heen leunde, glimlachte hij nog een keer met een wit getande mond, begon hij.

Wakker worden

Het werd ochtend en werd nauwelijks bedekt door onzorgvuldig geplaatste lakens. Naast mij snurkte de uitgestrekte gestalte licht maar toch behoorlijk in slaap. Ik lag daar te strekken en probeerde zo min mogelijk geluid te maken. Ik probeerde op te staan, maar het voelde alsof mijn binnenkant in gelei veranderde toen ik doodgeslagen werd door een bot voorwerp.

Ik lag terug in bed en slaagde erin om de meest essentiële kledingstukken in de deken en de mensenramp te vinden. Eindelijk kreeg ik de sensatie in mijn lichaam weer terug en probeerde rechtop te gaan zitten. Deze keer was ik daarin geslaagd. Ik voelde dat de helende wonden op mijn rug pijnlijk waren van alle verschillende activiteiten van de avond ervoor.

Op dit moment besloot Alex te slapen terwijl hij alle dekens van het bed stal, waardoor ik mijn pad eigenlijk gemakkelijker kon volgen. En met alle dekens verwijderd, was het gemakkelijker om de rest van mijn kleding te vinden. Ik ging naar de aangrenzende badkamer en zette het warme water aan om me een goed bad onder de douche te geven. Het was een vrij kleine badkamer, maar het diende zijn doel voor wat het was. Ik zocht in de medicijnkast naar een haarborstel, tandpasta en enkele andere essentiële dingen die nodig zijn om goed schoon te maken.

Toen ik klaar was met het borstelen van mijn krullende haren en tanden, liep ik vanuit de douche naar de warme knuffel. Stoom steeg als een gordijn om me heen en stroomde de rest van de kamer in. Ik voelde een week van vuil en uitschot op lakens van mijn huid komen. De zeep die ik koos had een lichte lavendelgeur, wat vreemd was

omdat er twee mannen in huis woonden. Afgezien daarvan bleef ik genieten van het water dat uit mijn haar in een stroom liep die langs de genezende littekens op mijn rug liep. Het is maanden geleden dat ze zijn toegebracht, maar ik heb ze nog steeds niet verkocht om genezende redenen, maar eerder voor het comfort om daar iets te hebben om de gevoelige huid te beschermen. Bijna als de schaal van een slak.

Met tegenzin zette ik de vloeibare vreugde uit en zocht rond het gordijn naar de handdoek die ik op het aanrecht had gelegd. Opnieuw rook ik de vage lavendelgeur die uit de witte handdoek kwam. Op dit punt lachte ik, in mijn gedachten leek het nogal absurd dat twee jonge mensen van alle mensen lavendelgeurende zeep gebruikten. Toen realiseerde ik me dat ik dit huis uit moest om een confrontatie met de vriendin te vermijden. Met een kleine paniekaanval begon ik mijn kleren aan te trekken. Vriendinnen creëren altijd de hel, niet alleen voor de man in de relatie, maar ook voor de vrienden. De meeste meisjes raken zo verstrikt in jongens dat ze zo anders worden. Ze worden zulke demonen door zich nooit stil te houden over de man en volledig te negeren of een totale bitch te zijn met hun vrienden. Ik haat vriendinnen, ze nemen de ziel van mensen weg.

Ik haastte me snel met mijn make-up en rende de badkamer uit om Alex niet wakker te maken. Toch lag zijn uitgestrekte figuur daar zonder enige tekenen van wakker worden. Net toen ik op het punt stond de kamer te verlaten, herinnerde ik me iets, zijn portemonnee. Ik wist dat het immoreel was om te stelen, maar wat maakt het uit? Niet dat ik naar de hel ga omdat ik er al in zit. Ik glij zwijgend over de vloer en probeer Alex ' portemonnee of broek te vinden. Ik hurkte naast de afgedankte broek die

op de grond lag. Met de genade van God zocht ik in mijn zakken en vond wat ik zocht. Het leer had een fijne textuur met een vet dat elke crimineel met vreugde zou doen springen. Er kwam een lange maar sluwe glimlach op mijn gezicht. Daar in de plooien waar er verschillende zessen zijn en een paar shilling. Voor veel mensen in de wereld was het echt niet veel geld. Net genoeg om lunch en een buskaartje naar Liverpool te kopen. Ik wist alleen dat, omdat Liverpool het goedkoopste busticket was om te kopen in heel Engeland en met alle lifters, het essentieel is om te weten wat het goedkoopste is.

Toen ik opkeek, zag ik dat de slaapkamerdeur van Alex begon te bewegen. Ik was bevroren. Voetstappen kwamen een beetje de kamer binnen en stopten. Ik hoopte me stil te houden en geen aandacht te trekken die me uit deze situatie zou kunnen halen. Ik hoorde een zachte vrouwenstem zeggen: ' Alex ', ze zweeg even: 'Ik ben thuis. Ik ga douchen en dan ga ik naar bed, schat.' De voetstappen verdwenen in de verte. De badkamerdeur ging open en dicht. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om te rennen, het kon me niet schelen wat voor geluid het maakte, ik moest gewoon zo snel mogelijk het huis uit. Ik viel praktisch de trap af, pakte mijn schoenen, mijn gitaar en mijn tas en rende toen hysterisch op blote voeten de deur uit. Ik rende het blok om zodat er geen kans was dat iemand die in dat verdomde huis woonde, mij kon zien. Higgend ging ik langzamer lopen tot een wandeling die al snel in een sleur veranderde, gaf ik het op en ging op de stoep zitten om uit te rusten. Ik zette de grijze sokken op mijn zere voeten en daarna de leren laarzen op de versleten en falende stof.

'Mijn god, welke godnaam doe ik?' Ik zei tegen mezelf. Het was een van de zeldzame dagen in het

noorden dat de zon echt scheen met de blauwe lucht die door de donzige witte wolken gluurde. De wind stond laag en het was eens een beetje warm, de vogels zongen op de boom boven me in plaats van alleen maar zaden op de grond te pikken. Het was perfect, gezien wat er de avond ervoor is gebeurd, maar alle huizen hebben hun leugens. Uiteindelijk stond ik op en begon naar het busstation te lopen. Auto's passeerden mij en vrouwen met kinderwagens passeerden mij. Sommige vrouwen keken op me neer, maar de meesten negeerden me en gingen door naar de markt. Het leven in de voorsteden leek aangenaam genoeg, maar er ontbrak iets. Te alledaags en voorspelbaar, ik haat het. Wie zou een leven willen leiden van naar zijn werk gaan terwijl zijn vrouw thuis blijft koken en schoonmaken als Bobby en Susie op school zijn en dat elke dag herhalen? Geen! Iedereen wil echter die idioten uit de middenklasse zijn die voor niets leven! Ik hoop voor het leven van mij dat ik niet in dat gat verstrikt raak, hoewel ik er vrij zeker van ben dat de manier waarop mijn leven nu gaat, nooit zal gebeuren.

Ik sloeg al snel de hoek om naar de hoofdstraat van deze verdomde hel en bevond me op de beste plek in de stad, de uitgang. Ik stopte met het gewicht van mijn bagage, zowel emotioneel als fysiek. Helaas lach ik tegenwoordig alleen nog als ik op het punt sta de stad te verlaten. Ik ging de koude kamer binnen, gevuld met andere reizigers, voornamelijk zakenlieden en een paar andere willekeurige reizigers. Het enige geluid in de kamer was een hoestende man en het geklop van mijn hielen. De vrouw daar liep naar de balie en was de dikste vrouw die ik ooit had gezien. Zijn dikke vrouw lijkt de toch al felle ogen op haar mollige gezicht in de schaduw te stellen. De armen van deze vrouw waren die van een tyrannosaurus rex zonder groene vacht. Ik had medelijden met haar, maar nogmaals,

iedereen heeft de mogelijkheid om aan te komen. Ze keek me aan en zei "Waarheen?" klonk een schorre stem.

'Eh,' pauzeerde ik en probeerde niet te stotteren, 'Enkele reis naar Liverpool-'

'Het wordt een shilling.' De vrouw onderbrak haar. Een beetje verbaasd over zijn grofheid, knikte ik en gaf hem een van de shilling die hij eerder op de ochtend had gestolen. Ik stak amper munten in voordat ze me het kaartje overhandigde en de volgende in de rij riep. Toen ik naar het ticket keek, merkte ik dat de vertrektijd om 10.30 uur was, perfect. Ik had net genoeg tijd om in de bus te stappen en toch een goede stoel bij het raam te vinden.

Het verlaten van de uitgangsdeur verborgen in een hoek bijna verborgen door de halfdode plant die is geplaatst om de kamer leven te geven. Het leek alsof de onschuldige plant bezweek voor de levenloosheid van de verbrijzelde Schotten. De meeste mensen in de wereld denken dat Schotten gek zijn omdat mannen rokken dragen en wonen op een plek waar de zon bijna nooit schijnt. Dat is tot op zekere hoogte waar. De kilts worden al eeuwenlang door onze mensen gebruikt en zijn een element B geworden van de SICO-cultuur en respect voor onze cultuur. In aanvulling op s, de zon schijnt, maar niet veel. De mensen van Lissbon zijn net als iedereen in de ijzige wereld, iedereen heeft zijn prestaties en vallen, maar aan het eind van de dag weten ze dat een goede lach het beste is voor de ziel. Ik was in gedachten verzonken toen ik de bekende schorre stem op de intercom hoorde: 'De bus naar Liverpool vertrekt over tien minuten, het laatste telefoontje naar Liverpool.'

Op dat moment realiseerde ik me dat ik in plaats van naar de bus te lopen, voor de deur stopte en de wereld voorbij zag gaan. Ik pakte mijn gitaar en rende naar de bus,

wachtend op de passagiers. Ik liet de chauffeur mijn ticket zien en kreeg het traditionele Schotse antwoord "Mmmph". Deze keer had ik geluk, de bus was praktisch leeg, wacht op een gekleurde man, een paar zakenmensen en een eenzame oude man. Ik besloot achter de oude man te gaan zitten, want tijdens mijn reizen zijn het bijna altijd de ouderen of mensen van kleur die je het beste advies geven. Zakenlieden denken dat je een prostituee bent en vrouwen keuren een meisje in een broek en een leren jas met een gitaar af. Het kon me niet schelen wat ze dachten, het was mijn keuze om te zijn wie ik was en als ze het niet leuk vinden, kunnen ze zichzelf gaan neuken. Tien minuten gingen voorbij en toen pakte de eenheid de radio op: "Dames en heren, mijn naam is meneer Mackenzie, de bus staat op het punt naar Liverpool te vertrekken. De reis duurt ongeveer zes uur met onderweg drie haltes voor de lunch en ga zitten, ontspan en geniet van de reis naar Liverpool. " Daarop ging de chauffeur zitten en was de bus onderweg.

Ongeveer een uur verstreken tussen staten van pure verveling vermengd met korte mislukte pogingen tot dutten. Plots rukte de bus op een onnatuurlijke manier naar een bus en stopte toen abrupt. De plotselinge beweging veroorzaakte een klein zuchtje uit mijn half verdoofde slaapstaat, waardoor de oude man zich omdraaide en me met een zacht Londens accent vroeg: 'Lassie, gaat het? De chauffeur heeft net een grote lijn aangereden kleine basisschoolleerlingen, die allemaal stierven nadat ze werden onthoofd door een vrij groot zwijn. '

Ik keek naar de absoluut verbijsterde man. Ik zweer dat mijn gezichtsuitdrukking bestond uit een enigszins open en lage uitdrukking in een overdreven expressieve frons met wijd open ogen, bijna als een tekenfilm. Gealarmeerd

zei ik tegen hem met mijn volledige Schotse accent: "Ur, grapje, je bedriegt me!"

De man had zojuist een oprechte lach, ik hield van dat soort lachen. Het toonde aan dat er misschien nog steeds mensen zijn in een wereld die mogelijk een goed leven hebben gehad. Snuivend stopte de man met lachen, veegde zijn ogen af van de tranen en zei toen: "Mijn naam is professor Robert Wakefield, of gewoon Robert. Ik zie dat je misschien een beetje verrast was. Mijn persoonlijke gok is dat de chauffeur gewoon een trottoir raken terwijl je dit pad opdraait. '

Ik knikte nog steeds een beetje verbaasd: ' Leuk je te ontmoeten Robert. Mijn naam is Carmen. Mag ik nu vragen wat een leraar hier in Lissbon doet in een bus naar Liverpool?'

'Nou meisje. Dat is een vrij lang en ingewikkeld verhaal om een meisje van jouw leeftijd te vertellen.' Robert vertelde het me terwijl hij krabde aan de grijze stoppels die een eens slanke en slanke kaak overschaduwden.

Op dat moment van stilte begon de bus weer te rijden. Haar ingevallen ogen waren elegant met rimpels eromheen die valleien van lachlijnen vertoonden. Afgezien van de rimpels rond zijn ogen en voorhoofd, is hij als leraar behoorlijk oud geworden. De groene ogen van het bos keken me aan en ze glimlachte: ' Carmen , je ziet er niet uit als de meeste tieners. Volwassen. Je hebt een ander aura voor jezelf dat ik nog nooit op mijn reizen ben tegengekomen.'

Ik wist echt niet waar ik heen ging met deze conservering. Hij veranderde zo plotseling van onderwerp dat ik niet zeker wist welke verklaring hij ook moest

beantwoorden, maar ik weet dat het verleden soms moeilijker uit te leggen is dan het heden. Met die redenering antwoord ik op de laatste verklaring: "Wat bedoel je met anders meneer? Ik begrijp dat niet veel meisjes van mijn leeftijd alleen reizen in een bus met broek en gitaar, maar dat mag niet veranderen wie ik ben als persoon."

Robert grinnikte: 'Je kunt dat denken, maar wat je niet ziet, is dat de persoon die je bent de acties verandert die je doet. Acties bepalen niet wie je bent als persoon.'

Deze man was erg slim; Ik vond het interessant gezien de intelligentie van de meeste busreizigers tegenwoordig. Ik glimlachte zwak omdat ik die spieren een tijdje niet had gebruikt, maar ik was klaar om te vechten. 'Meneer, maar de gevolgen van die handelingen kunnen de persoon veranderen. Bijvoorbeeld...' Ik zweeg even. "Als een kind ergens door is gekwetst, blijven ze, terwijl ze opgroeien, bang voor alles wat hen kwetst. Het was de actie die bij het kind werd ondernomen dat hen veranderde en het hangt af van hoe ernstig de actie is, hoe ernstiger de angst is". Ik was trots op wat ik daar zei. Het klonk eigenlijk alsof ik mijn middelbare schooldiploma had gehaald.

Robert leunde een beetje achterover in zijn stoel en zuchtte, terwijl zijn kin nog steeds op zijn hand rustte. Hij kon bijna zijn tanden zien draaien onder zijn gladde grijze haar. 'Lassie, het lijkt erop dat de actie het meisje veel heeft veranderd om te zijn waar ze nu is.' De groene ogen van het bos ontmoetten de mijne. Hij ontdekte het, hij wist het. Alleen voor het voorbeeld dat ik je gaf. Ik keek naar beneden en probeerde zijn blik te ontwijken. Even later stond Robert op terwijl hij zich vasthield aan de busstoel voor stabiliteit, bewoog zich om de stoel en ging naast me zitten. Hij legde zijn hand op mijn schouder zoals een

grootvader dat zou doen. 'Lass, je hoeft je geen zorgen te maken. Je bent slim, mooi en ik heb je je instrument niet horen bespelen, maar ik weet dat je heel getalenteerd bent.'

Ik bloosde een beetje en toen kwam de sluwe in mij naar buiten: "Heer, ik kan slim, mooi en getalenteerd zijn, maar dat betekent niet dat ik aardig ben."

Hij glimlachte, kneep me een beetje in mijn schouder en lachte: 'O, je beseft het misschien niet eens, maar je bent misschien wel het beste meisje dat ik ooit heb ontmoet.'

'Shit!' Ik lachte sarcastisch druipend van mijn stem: 'Ik weet zeker dat je daar gelijk in hebt!'

We lachen weer samen als oude vrienden die elkaar zien na jaren van verschil. Uren gingen voorbij terwijl we over alles spraken, van Culloden tot gelei. Robert was het type persoon dat ik graag ontmoette, ze hadden altijd een soort advies en een slecht gevoel voor humor. Door onze bewaring stopte de bus en stonden we op om over het veld te lopen, daarna stapten we in de bus en gingen verder. Er was een tijd dat er een korte stilte was, maar het eindigde vrij snel toen ik tegelijkertijd niesde en schreeuwde. Zo elegant, dat deed er niet toe; Robert lachte gewoon en maakte er een soort grappige grap over. Eindelijk kwam het ergste tijdens de reis. Via de intercom kondigde de chauffeur aan: 'Dames en heren, we naderen het station. Het was een genoegen u te dienen en we hopen dat u zich spoedig bij ons zult voegen voor uw volgende avonturen. Nogmaals bedankt en geniet van uw verblijf in Liverpool.'

Na die aankondiging keek Robert me aan met een grimmige glimlach. 'Carmen,' zweeg hij en slikte alsof hij op het punt stond slecht nieuws te geven. 'Het was

zeker een genoegen om je te ontmoeten. Ik hoop dat ik je ooit nog een keer kan zien voordat mijn tijd om is, en zo niet, dan zal ik je al mijn positieve energie sturen.' Daarop stopte de bus en stond Robert gracieus op en pakte zijn mac en hoed. Hij nam afscheid toen hij uit de bus stapte en verdween in de menigte. Ik begroette mezelf, maar het was weg. Ik pakte mijn gitaar en mijn tas en liep de bus uit, worstelend tegen het grootste deel van mijn gitaar en de smalle gang.

Ik stond buiten op de stoep terwijl mensen me als een geest voorbijgingen. Ik draaide me om in de richting waarin de meeste mensen gingen en besloot de menigte te volgen. Destijds leek het een goed idee totdat ik me realiseerde dat het tijd was dat alle mannen met hun vrouw en kinderen naar huis gingen. Ik bleef de menigte volgen totdat ik een drukke hoek vol restaurants en winkels vond om te gaan zitten. Er was niet echt een plek om te zitten, maar ik had het geluk een plek op een bank te vinden, midden in alles. De bank was de perfecte plek om te beginnen met spelen voor advies en eventueel ook om een plek te vinden om te overnachten. Mensen draaiden om me heen in alle richtingen, ik voelde me bijna alsof ik gevangen zat in een soort muzikaal kwaad. Kleuren en stof bewogen vrij van de lichamen waaraan ze ook waren bevestigd. Ik werd zenuwachtig. Ik ging al snel op de bank zitten en zette mijn gitaarkoffer voor me op de grond.

Tevredenheid kwam toen ik de bekende klik van de sloten hoorde verdwijnen. Ik pakte voorzichtig de gitaar op en probeerde hem nergens tegen te laten botsen. Ik hield hem vast als een kind in de schoot van een moeder; comfortabel rustend in mijn schoot terwijl genesteld tegen mijn lichaam. Pak een selectie uit de zaak

en draai de zaak om om een extra zespunt te verwelkomen. Ik begon zachtjes op de snaren te spelen om te controleren of de gitaar goed was afgesteld. Het geluid van zijn heilige lichaam verwarmde de lucht rond de bank en stuiterde tegen de groezelige muren van nabijgelegen gebouwen. Alles was onder controle en ik was klaar om voor iedereen en voor niemand te gaan spelen.

Het ritmische tokkelen in combinatie met af en toe een solo creëerde een grote halve cirkel mensen rond de groezelige bank. Het kon me niet schelen of ze voorbij kwamen of bleven kijken, ik was gelukkig. Dat gevoel was raar genoeg voor mij dat ik genoot van elke seconde dat ik het consumeerde. Ik wist niet precies hoeveel tijd ik heb doorgebracht, maar ik dacht dat het ongeveer een uur duurde voordat ik stopte om de voortgang van de tips of het weer te zien. Toen ik over de rand van het deksel naar de koffer keek, was ik helemaal verrast. De paarse fluwelen voering was bijna volledig bedekt met munten en kleine biljetten. Het was het meeste geld dat ik ooit in mijn leven op één plek tegelijk heb gezien, laat staan dat ik dat geld verdiende en dat het allemaal van mij was.

Een schaduw daalde neer op mijn gebogen figuur. Ik keek op in de hoop dat het geen politieagent of een oude vrouw was die me over de eigendommen vertelde. De schaduw lachte en ik herkende meteen de bekende lach. Het was Robert. Een enkel vel papier viel uit zijn hand en landde sierlijk op de stapel. Voordat ik hem een woord kon zeggen, draaide de lange, slanke figuur met behendigheid en gratie rond en verdween in de menigte zakenlieden. Teleurstelling en verdriet vervulden me toen ik bij de zaak kwam om te zien wat ik had laten vallen. Het papier was na verloop van tijd geel en zo gekreukt dat het glad werd als stof. Op de achterkant van

de brief stond een zorgvuldig geschreven cursieve brief die zei:

Voor Carmen ,

Ik had gelijk over je talent.

Beste wensen, professor Robert Wakefield

Terwijl ik het briefje las, viel er een kleine munt uit de vouw en landde op mijn schoot. Ik stopte het briefje in mijn portemonnee met al mijn andere paar bezittingen die ik bij me had. Nog steeds met mijn gitaar in de hand, nam ik de munt. "Oh, verdomme verdomme Jezus. Ik moet dingen zien", zei ik toen ik de zon de gouden gloed van de munt zag zien. Het was groter dan ik had verwacht en het was ook behoorlijk zwaarder, maar ik had me in miljoenen jaren nooit een gouden munt kunnen voorstellen. Ik lachte, maar ik wilde echt rondjes rennen en schreeuwen "HEILIGE BAAN, EEN BLUDY MUNT!" Maar omdat ik in Liverpool was en de samenleving over het algemeen neerkeek op het doen van dergelijke acties, bleef ik geschokt. Ik smokkelde de munt snel zo nonchalant mogelijk in mijn beha door omringd te zijn door wat leek op duizenden mannen. De reden dat ik ervoor koos om de munt in mijn BH te stoppen was omdat ik hem niet zou vergeten en omdat hij daar hoogstwaarschijnlijk niet was gestolen.

De mensen voor me bewogen weer. Hoewel de zon op dit punt bijna is ondergegaan, voelde ik me gelukkig dat er nog steeds een grote menigte mensen was. Ik begon langzaam te spelen en geleidelijk aan werden mijn liedjes sneller, optimistischer en over het algemeen gelukkiger. Ik had het gevoel dat ik een gevoel van euforie kreeg, maar ik had nog steeds de put in mijn borst. Ik wist dat het tegen de muren zou moeten stuiteren, maar dat was het niet. Ik

dacht eraan hoe zo'n aardige oude man alleen was en alleen reisde. Daarna wendde hij zich tot mijn familie, wat voor mij een zeer gevaarlijk onderwerp was. Deze gedachten veranderden in iets veel ergers, zelfhaat. Ik werd boos op mezelf omdat ik de hele tijd zo depressief was en mezelf nooit gelukkig liet zijn. Ik was zo stom om verdrietig te zijn! Ik heb mijn verdomde vader en mijn moeder nutteloos achtergelaten voor een beter leven, dus waarom leef ik er geen? Woede borrelde opnieuw in mijn keel.

Het zachte klikken van de laarzen onderbrak mijn gedachte en toen zei een schorre stem: 'Hé, meisje. Hoe oud ben je?' Toen ik opkeek, realiseerde ik me dat hij een typische cliché-agent was, lang en gespierd, met een snor, marineblauwe uniformen en diezelfde eentonige, typische stem die ervoor zorgt dat je je hoofd eraf wilt trekken.

Eerst was ik verrast door je vraag en toen realiseerde ik me iets dat nu te belangrijk is in een stad. Er was een avondklok. Verdomme, ik was gewend om over het platteland te reizen tussen kleine steden en zelfs kleinere steden die ik de avondklok vergat. Moet ik schuldig overkomen of heb ik er te lang over gedaan om te reageren voordat de agent me bij de schouder greep? 'Wat dacht je van die hiel, die indruk geeft dat je durft, verdomde kreukels?' Dat was op dit moment het ergste om te zeggen. Engelse politie is een stel dwazen die denkt dat ze iedereen kunnen arresteren die het niet met hen eens is.

'Je kunt maar beter op je mond letten, anders zal ik je een boete geven voor obsceniteit. Nogmaals, hoe oud ben je?' De politie gromde naar me terwijl ze mijn arm vasthield.

'Kijk, ik ben zeventien. Ik weet dat ik geen avondklok heb of wat dan ook, maar laat me tenminste mijn spullen bij

elkaar zoeken en ik ga zonder ruzie met je mee. Zal ik het proberen?' Op dit punt realiseerde ik me dat hij boos op me werd, maar hij was tenminste beleefd genoeg om te grommen als erkenning. Langzaam liet hij mijn arm los en kwam dreigend dicht bij me, om er zeker van te zijn dat ik niet rende. Ik bukte me voorzichtig uit gewoonte; Ik gooide mijn tas over mijn schouder en stopte voorzichtig mijn gitaar weg. Het duurde langer dan vroeger, niet alleen om de politie te irriteren, maar ook om zo snel mogelijk met een plan te komen. Toen ik klaar was, stond ik op en keek naar de politie, haalde mijn schouders op en zei: "Zie je? Ik beloofde dat ik niet zou vluchten."

Opnieuw pakte hij mijn arm en begon naar een auto te lopen die perfect verborgen was in de steeg. Als meisje was ik meteen zenuwachtig, ik wist dat de politie onaangenaam was, maar niet zo erg. Tot mijn verbazing opende deze gigantische man net de achterbankdeur en gooide me. De politie bleef de hele reis naar het station zwijgen, hij leek niet eens te ademen. De stilte van de auto hielp me bij het vinden van een ontsnapping, dus kwam er een idee bij me op. Wees bereid te doen wat hij zegt dat ik moet doen om uw vertrouwen te winnen, wanneer u het het minst verwacht. Tijdens mijn reizen werd ik bijna een expert in het ontsnappen aan gevaar. Of het nu een agent is of een gekke man die wil wat hij wil. Plotseling zei de politieman tegen me: 'Je komt uit Lissbon , nietwaar ?'

Ik was een beetje beledigd toen hij me dat vroeg. Het was me duidelijk dat hij dat was, en zelfs een verdomde Amerikaan zou kunnen zeggen dat hij Schots was. 'Is het niet een beetje logisch om me dat te vragen?' Ik reageerde met de gebruikelijke tienerangst.

De agent gromde bijna als een lach, het klonk echt alsof hij hoestte. Hij verschoof zijn schouders een beetje in de stoel: 'Kijk, ik bedoelde dat vriendelijk zijn niet aanstootgevend is.'

'Ik denk niet dat vriendelijk zijn echt het feit verandert dat je me naar het station brengt, hè?' Op dit punt deed ik mijn best om mijn handen uit de buurt van zijn keel te houden. Om mezelf in een samengestelde toestand te houden, leunde ik achterover in de stoel en haalde diep adem.

Opnieuw lachte de politieagent om mijn antwoord. 'Daar heb je gelijk in, maar ik doe mijn werk. Ik heb liever niet dat je de moeite hebt genomen om op je gitaar te spelen.'

'Je had me kunnen negeren en aannemen dat ik ouder was dan 18 jaar. Je moet een andere reden hebben gehad om me op te halen.' Ik was op dit punt kalm; Ik was het nog steeds zat om vast te zitten in de auto en slaperig te worden. 'Ik moet nu een bed zoeken.'

Langzaam voelde ik de auto stoppen en kwam toen volledig tot stilstand. Ik keek op en zag dat we onze bestemming hadden bereikt. Het was een smerig rood bakstenen gebouw naast een vervallen garage. Het bord boven de verweerde houten deur was pas geschilderd en glanzend met de stationsnummers. De lichten op de stoep verlichtten het hele gebied met een warme maar doordringende gloed. De deur ging naast me open en ik viel bijna in de betonkou. Ik kwam weer in balans, pakte mijn gitaar en stapte uit de auto. De politieman wendde zich tot mij en glimlachte ruw, maar het was nog steeds een glimlach. 'Je zou doodvriezen als ik je niet had opgehaald. Ik zie je man elke dag, ik weet dat ze gaan...'

Ik maakte van de gelegenheid gebruik om hem over 'mijn volk' te laten praten, ongeacht het perfecte moment om te zien of hij kon rennen. Helaas had ik niet verwacht dat de agent meer wakker was dan ik, wat betekent dat hij sneller zou reageren. Ik stapte amper uit de auto of hij greep me weer bij de arm. Hij grijsde terwijl hij me tegen de motorkap van de auto hield: 'Heb je gezien dat ik zei dat ik je man elke dag zie? Ik weet hoe jullie werken. Kom op, ik zal op die ochtend een slaappleats voor je vinden. De chef kan doen wat met je willen. '

'Verdomme klootzak! Je zou me moeten laten rennen als je iets wist over waar ik bonen heb! Ik heb je hulp niet nodig! Laat me gaan!' Ik stopte in een kwakzalver van vloeken. Het enge was dat ik begon te huilen. Ik dacht dat ik al mijn tranen had getrokken, maar ik denk dat uitputting meer littekens veroorzaakt of ze meer opvalt.

Elke beweging en elk licht voelde alsof hij gevangen zat in een soort vreselijke aardbeving. Ik was misselijk en stond op het punt flauw te vallen op de stationsvloer. De politieagent hield me als een ongehoorzame jongen bij mijn schouders terwijl hij ons naar de grote zaal leidde. Terwijl we liepen, hoorde ik een zachte begroeting van de secretaris. Ik huilde nog steeds van de tranen die me verstikten en de mix van emoties die ik had onderdrukt. Helaas wist ik dat dit slechts een klein voorproefje was van wat ik mijn hele leven heb verborgen. Al snel ging een aangrenzende deur open met een explosie van geluid. De kranten kraakten, de telefoons gingen over en mensen schreeuwden, al deze gecombineerde geluiden veroorzaakten het effect van een storm van geweerschoten.

Chaos rende door me heen met een bekwame hand op mijn bovenrug die plotseling stopte. Zich niet bewust van

de plotselinge verandering in snelheid bleef hij lopen, maar nogmaals trok de politie aan mijn arm om me stil te houden. Alsof ik toch zou wegrennen omringd door wat leek op duizenden politieagenten, dacht ik bij mezelf. Ik stond in een bewuste toestand die bijna hetzelfde was als de algen, en ik voelde minuten alsof er uren voorbij gingen en mijn benen bestonden helemaal niet, net voordat de duisternis me verteerde. Ik herinnerde me dat dit misschien geen uitputting was, het was honger. Ik realiseerde me dat ik de afgelopen drie dagen niets had gegeten en, om het nog erger te maken, er was niet veel water. Verdomme, soms is het een wonder waarom ik nog leef na een jaar alleen te zijn geweest.

Ik werd de volgende ochtend wakker voor twee torenhoge schaduwen die voor me stonden. Een paar keer knipperend realiseerde ik me dat de man die stond de politieagent was die me gisteravond arresteerde. De andere die in een donkerleren hoge stoel zat, was beslist de chef. Hij had verschillende medailles op zijn blazer plus, de lucht van arrogantie. Zoals de meeste politiechefs. De politieagent zei eerst tegen me: 'Je viel flauw.'

Sinds ik net wakker werd, had ik nog steeds geen filter in mijn mond: 'Het is geen onzin! Ik had in drie verdomde dagen niet gegeten!' Ik klaagde.

De chef verschoof op zijn stoel en gebaarde naar de politie dat hij de kamer moest verlaten. Ik dacht dat ik iets te eten zou halen, godzijdank. De chef keek me minachtend aan met een vleugje verdriet. In mijn hoofd was hij woedend, zijn verdomde vrouw zou meer medelijden moeten hebben dan ik, omdat ze met hem getrouwd was. Zijn koude, stalen ogen staarden in de mijne in de hoop iets te vinden dat hij kon gebruiken om me te straffen. Het was duidelijk

dat hij dat deed toen het stenen gezicht bewoog: "Waar woon je?"

Hij had een verrassend zacht Engels accent; Ik verwachtte iets zo hard dat je niet eens wist dat ik in het Engels sprak. 'Waarom woon ik hier, waarom?' Hij loog natuurlijk. Hij zou nooit hebben gezegd dat hij uit Lissbon kwam, anders had hij me teruggestuurd naar de hel.

"Werkelijk?" zei hij op sarcastische toon. 'Ik dacht dat je uit Lissbon kwam. Waar zijn je ouders?' Hij keek naar me als een hongerige wolf die kwijlt over een gewond dier. De deur achter me ging open en veroorzaakte een golf van warme lucht. Ik zag de politie binnenkomen met een bord toast, eieren en een broodje aan de zijkant. Voordat de baas terugkeerde naar zijn positie, plaatste hij het bord met heerlijk eten voor me en keek me sympathiek aan. Weer keek de chef me aan: 'Ik hoef niet dat je weer flauwvalt.'

Ik mocht die man helemaal niet. Hij was vol haat en dit ijdele dominante beeld van superioriteit. In het begin probeerde ik beleefd te zijn en kleine hapjes van mijn eten te nemen, daarna werd ik te ondraaglijk en begon ik de eieren, toast en broodje in mijn mond te scheppen. Ik herinnerde me iets heel belangrijks en keek met grote ogen. Met kruimels voedsel die uit mijn mond vielen en in paniek flapte ik eruit: 'Waar is mijn gitaar?'

Beide politieagenten keken verrast op en de chef zei: 'Wat zegt een jongedame zoals jij dat soort woorden? Je gitaar staat veilig in de hoek zonder schade. Nu weer aan het werk, wie? En waar zijn je Ouders?' De chef masseerde geïrriteerd op zijn slapen en wees zwak naar een donkere en stoffige hoek van de kamer.

Ik keek naar de hoek van de kamer en met een zucht van opluchting zag ik mijn gitaar trots in de hoek staan. Ik kalmeerde en begon te liegen: 'Mijn ouders zijn Mary MacArtain en Peter MacArtain.' Ik stopte met meer emoties die naar de oppervlakte kwamen en ging vervolgens, met mijn gebruikelijke gedrag, verder: 'Ze zijn zes voet onder de grond begraven.' Ik wou dat ze dat waren, maar ik wist dat als ik zou zeggen dat ze dood waren, ik de kans zou krijgen om in Liverpool te blijven.

Ik zag de ongemakkelijke beweging tussen de twee schouders van de agent. Van wat ik kon zien, verwachtten ze dat antwoord niet. Het viel even stil voordat de baas weer zei: 'Ken je een familielid?' Ik zag hoe hij een beetje kromp. Ik vermoedde dat hij zich niet op zijn gemak voelde en lachte hem zwakjes toe. Alleen omdat ik niet wist hoe ik hem beter kon laten voelen, ook al kon het me niet schelen wat hij dacht.

Ik maakte onbewust de deken vast die op mijn schouders lag en besepte niet dat die er tot dan toe was. Voordat ik de vraag van de chef beantwoordde, keek ik snel naar de politie. Hij had de gebruikelijke blanco blik die politieagenten hadden, maar hij knikte om door te gaan. Ik leunde achterover in mijn stoel en keek naar het bureau. 'Ik heb twee broers die in de Verenigde Staten wonen en ik denk dat ik aan mijn moeders kant een oom heb die ergens in Engeland woont.' Op dit punt stopte ik met liegen en vertelde de waarheid. Mijn twee broers waren ook ongeveer tien en vijftien jaar ouder dan ik en woonden met hun vrouwen in de buitenwijken van Amerika. Ook had ik een oom die ik een keer ontmoette toen ik ongeveer tien jaar oud was. Te jong om veel meer te onthouden dan zijn naam, verrassend genoeg herinnerde ik me dat hij ergens in Engeland woonde.

De baas keek me toen met veeleisende toon aan en zei: 'De Verenigde Staten zijn te ver weg om een jonge vrouw alleen te sturen. Herinner je je de naam van die oom nog?'

Ik haalde mijn schouders op en antwoordde: 'Ik denk dat hij Brendan Cunningham heet. Hij is de echtgenoot van de zus van mijn moeder, als ik het me goed herinner. We zijn dus niet verwant aan bloed, maar aan een huwelijk.' De chef en de politie keken elkaar verbaasd aan. Dit was merkwaardig aangezien de meeste politieagenten weinig of geen emotie hadden. Terwijl ik sprak, zei ik: "Wat is hij? Is hij een politicus of zo iemand van belang?"

Samen keken ze allebei naar me. De chef was de eerste die tegen me sprak: 'Nee, nee. Hij is slechts een van de begunstigen van het station. Hij wordt ook zeer gerespecteerd in Liverpool, vooral door jongeren. Hij verzamelde zijn gedachten en vervolgde: 'Vind je het erg als ik hem bel? Oh, mag ik vragen hoe je heet?'

Ik heb het afgelopen uur in je kantoor gezeten en nu vraag je me mijn naam! Hoe dan ook, het kon me niet schelen. Ik hoopte maar dat ik een plek zou kunnen vinden om de nacht door te brengen plus een warme maaltijd en dan de volgende ochtend nog een keer op weg zou gaan. 'Het kan me niet schelen of je belt. Maak het gewoon niet te duidelijk. En mijn naam is Carmen MacArtain.'

De politieman was nog steeds als een standbeeld, maar door een kleine beweging van zijn mond kon ik zien dat er iets mis was. Hij had geen idee waarom hij zo zou reageren. Ik haalde mijn schouders op bij de gedachte dat ik weer aan het nadenken was en concentreerde me op de geluiden van het bellen van de telefoon. Angst raakte me plotseling. Als deze man echt mijn oom is, wil hij misschien bij mij blijven. Shit, ik haatte familie. Ze

stonden altijd in de weg met hun overbescherming en liefde. Creativiteit was een concept dat door kinderen werd geraakt door hun families en het onderwijssysteem. Voor een keer hoopte ik met al het restant van mijn hart dat hij niet mijn oom was. Ik weet zelfs, wat is de kans dat willekeurige gebeurtenissen zullen leiden tot het vinden van een man die je maar één keer in je leven hebt ontmoet en die een prominente figuur is in de stad waar je net bent aangekomen? Naast alles arresteerden ze u en nu riep de politiechef deze man. Ja, die mogelijkheden zijn extreem klein, althans dat hoopte ik.

Mijn hart sloeg een slag over toen ik na wat uren klonk leek toen ik de chef hoorde zeggen: 'Hallo?... het is agent Stanbury... Heb je genoeg tijd om jezelf wat vragen te stellen?'.. Geweldig, heb je een schoonzus genaamd Mary MacArtain?... Serieus?... Prachtig, had je nu een dochter genaamd Carmen MacArtain?... Deed? Interessant, Mary belde ongeveer een jaar geleden en zei dat Peter iets deed en dat Carmen wegliep met een gitaar?... "Dit was het punt van natuurbehoud waar ik in een donker gat moest kruipen en dan dood moest gaan. Dit kan nu niet gebeuren. Ik wilde niet bij deze man gaan wonen, ik ga liever terug naar de manier waarop ik leefde dan bij iemand te wonen die ik maar één keer heb ontmoet. Ik hoorde de telefoonhoorn klikken en de baas keek me ernstig aan: "Tegen alle verwachtingen in, denk ik dat we je oom hebben gevonden." Hij controleerde wat papieren en vervolgens causaal zonder op te kijken. Hij zei: 'Ik heb hem ook gevraagd om naar het station te komen om hem te identificeren en als hij zegt dat jij de juiste Carmen MacArtain bent, zal hij worden gevraagd om bij hem te wonen tot hij 18 is. Op dat moment mag je legaal doen wat je wilt.'

Mijn gezicht viel. Ik kon niets geloven wat er nu gebeurde. Nadat ik mezelf ervan had overtuigd dat ik in een soort van slechte droom was terechtgekomen, begon ik te proberen wakker te worden. Er is een mislukte vooruitgang opgetreden, ik was wakker. Ik voelde dat dit het einde voor mij was, ik zou voor de rest gevangen zitten in deze neerwaartse spiraal van één leven. Er kwam een hand op mijn bovenrug. Nog steeds herstellende van mijn angst, keek ik op en zag dat het de politieagent was. 'Het lijkt erop dat je een plek hebt om een tijdje te blijven. Hier, kom met me mee. Trouwens, ik heb je gitaar bij me.' Trillend stond ik op. Ik pakte mijn portemonnee bij de auto en volgde de politie het kantoor uit. Uit het niets was ik opgelucht dat mijn tas niet was doorzocht. Als ze dat wel hadden gedaan, hadden ze een scheermes gevonden naast een flesje whisky. Ik was een prachtig voorbeeld voor de kinderen van degenen die niet zo zijn.

Verdwaald in mijn eigen wereld rende ik vlak achter de politie. Ik maakte een kleine, hoge kreet waardoor de agent zich omdraaide. Hij glimlachte alleen maar en liep verder naar een kleine kamer bij de ingang van het gebouw. Lopend in een koude windvlaag met te veel airconditioning sloeg me als een klap in mijn gezicht. Ik ging in de dichtstbijzijnde stoel zitten en rolde me op tot een bal met de deken die nog steeds om me heen was gewikkeld. De politieman keek me aan en zei heel natuurlijk: 'Je oom zal hier over ongeveer vijf minuten zijn, hij woont een beetje dichtbij hier. Oh, en veel geluk. Ik hoop dat ik je nooit meer zie.' Daarmee verliet hij de kamer. Ik was blij om te zien dat hij mijn gitaar naast me zette.

De kamer was nogal spartaans van aard, alleen witachtige muren, plastic planten in de hoek, slaperige landschappen

op de muren, wat stoelen en een bevlekte salontafel. Ik
staarde naar niets terwijl ik nadacht over wat ik in
vredesnaam zou gaan doen. Het rusten mijn hoofd op de
rug van de zelfde jeukende tweed
dat alle de zuidelijke stoelen leek te worden gemaakt van ,
heb ik besloten om mijn ogen een beetje dicht om mijn
hoofd leeg te maken.

Tijd is alles

Ik wist niet precies hoe lang het duurde voordat ik weer wakker werd. Ik ging rechtop zitten om mijn rug te breken en hoorde een tijdschrift zachtjes tegen de rand van de salontafel slaan. Verrast sprong ik op één voet in de stoel. Ik draaide me om naar waar het geluid vandaan kwam en zag een slanke mannelijke figuur. Automatisch merkte ik dat hij een hartgezicht had dat leek op het mijne. Hij had een baard met zwarte vlekken vermengd met zilveren haren. Hij droeg een mooi pak met een perfect op zijn schoot liggende mac. Ze had de sfeer van waardigheid en wijsheid voor hem. Alles, van de lucht die hij de kamer binnenbracht tot zijn uiterlijk, leek de typische zuidelijke heer. Gealarmeerd door de plotselinge verschijning van deze man riep ik: "Hoe zit het met hiel!"

De man glimlachte alleen maar, waardoor zijn witte tanden zichtbaar werden voor een zuidelijke man. Hij ging op zijn gemak in de stoel zitten en begon langzaam: 'Je doet me aan je moeder denken.' Hij houdt weer op met naar mijn opgewonden gezicht te kijken. 'Bijna tien jaar zijn verstreken sinds ik je voor het laatst zag, Carmen , mijn God, je bent een heel goede vrouw geworden.'

In deze opmerking herinner ik me dat de verdomde politiechef mijn verloren oom belde om me op te halen. Niet alleen herinnerde ik me dat, uit alle verwachtingen in het universum, dat deze man mijn oom is, het feit dat ik mijn moeder opvoedde me erg boos maakte. 'Het is een genoegen u weer te zien, oom Brendan. Het was heel verrassend dat ik u hier in Liverpool heb gevonden.' Zei ik vrij koel.

' Carmen, schat, je hoeft niet boos op me te zijn. Ik ben hier alleen om je een dak boven je hoofd en je maaltijden te geven. Ik weet niet wat er tussen jou en je vader is gebeurd om je het huis uit te krijgen. Ik verzeker je dat ik je nooit onder druk zal zetten om te zeggen. Het enige wat ik vraag is dat je me een kans geeft. ' Brendan heeft het me verteld. Hij was echter eerlijk omdat hij nooit vroeg wat er was gebeurd, wat een opluchting voor mij was. Ik was met succes tot rust gekomen.

Nog steeds met een lichte irritatie knikte ik instemmend: 'Dus, gaan we dan? Ik ben het zat om gewoon op mijn achterste te zitten.' Brendan keek me verbaasd aan toen ik vloekte. Ik denk dat het een van de jongens was die dacht dat een vloekende vrouw ongepast was; Gelukkig keek hij me alleen aan zonder de straf die ik verwachtte. Langzaam stonden we allebei op. Ik verwijderde de deken met een steek van verdriet uit de warme cocon die ik heb gemaakt. Toen ik mijn gitaar naderde , was ik geïnteresseerd om te zien dat Brendan mijn portemonnee kwam ophalen. Ik weet niet waarom ik dit nieuwsgierig vond, ik deed het gewoon. Ik negeerde dit gevoel en nam mijn tas uit haar handen. 'Oom Brendan , zo heb ik geen hulp nodig. Ik draag mijn gitaar en tas al honderden kilometers.'

Hij grijnsde toen we de kamer verlieten: 'Je hebt zeker de koppigheid van een echte Schotse hooglander. Waar wil je lunchen? Ik hoef vandaag niet weer aan het werk, dus ik heb tijd om lang te lunchen en het huis in te trekken "

Ik weet niet hoe vaak mij is verteld dat ik koppig ben, en bovendien dat ik wordt toegeschreven aan het feit dat ik uit de Lissbon Highlands kom. Al snel werd het vooruitzicht van een goede maaltijd verleidelijker dan hem te bevechten omdat hij koppig was. Tegen Brendan zei ik:

'Nou, ik woon niet in Liverpool, dus ik weet niet wat ik moet doen om een snelle maaltijd te krijgen, weet je?'

'Sinds wanneer heb je zo'n dik accent?' beantwoord. Denken voor een moment, Brendan keek me aan, "Sorry, ik ben gewoon niet gewend aan het horen van dit zo dik accent. Op een of andere manier, er is een prachtige plek voor fish and chips is weg naar huis. Is dat goed?" We waren buiten toen hij me naar een hele mooie auto leidde. Het was helemaal donker met als voordeel dat het een cabriolet was. Hij opende de kofferbak en hielp me met het opzetten van mijn gitaar en mijn tas. Zoals altijd had ik de hulp niet nodig, maar ik laat hem met rust om hem beter te laten voelen. Ik dankte u voor uw vriendelijkheid en benaderde de passagierskant. Voordat ik in de auto kon stappen, deed Brendan de deur voor me open. Zonder het te weten, fronste ik een beetje mijn wenkbrauwen bij zijn overdreven vriendelijke gebaren. Toen ik in de auto stapte, zweeg ik, ik wilde niet praten. Alles wat ik wilde doen was eten, slapen en dan teruggaan naar mijn dwalende levensstijl.

We kwamen letterlijk aan bij een fish and chips-winkel. De afgestoken houten zucht zei: Penny Lane Fish & Chips. Brendan liep naar de balie en schreeuwde: 'Betty! Het is Brendan ! Ik wil dat je iemand ontmoet!'

Een mollige vrouw kwam tevoorschijn uit de duisternis van de keuken. Haar haar viel vanuit alle hoeken op en creëerde deze halo van krullend haar rond haar ronde gezicht. 'Oh mijn god Brendan ! Hoe gaat het? Ik heb je sinds afgelopen dinsdag niet meer gezien! Oh mijn god! Wie is deze mooie jonge vrouw die je bij je hebt?' De vrouw had een hoge stem die als geen ander door de lucht sneed.

'Betty, dit is mijn nichtje Carmen uit Lissbon.' Brendan antwoordde zo kalm als maar kon. Hij deed een stap achteruit om me te laten zien. Betty glimlachte en knikte en verdween toen in de keuken. Niet het antwoord dat ik verwachtte, maar nogmaals. Ik weet dat mijn uiterlijk niet suggereert dat ik het perfecte katholieke meisje ben dat leek te hebben verwacht dat ik verwant was aan Brendan. Ach, dat antwoord ben ik gewend. Brendan draaide zich om en keek me aan. Hij keek teleurgesteld: 'Nou, dat was niet het antwoord dat ik wilde.' Zijn ogen speurden me af en toen leek hij te denken dat hij misschien niet de meest representatieve was zoals hij was.

Ik ging aan een even afgebroken picknicktafel zitten die op een klein stukje gras stond. Uitademen Ik begon een beetje te ontspannen na de emotionele achtbaan die ik de afgelopen dagen had. Mijn leven is altijd vol drama geweest, maar de laatste dagen is het drama vrij recentelijk toegenomen. De wereld om me heen leek te zijn vertraagd toen een slak voorbijging. De wolken bewogen door de lucht als waterdruppels op een ruit. Auto's reden voorbij en mensen liepen over de stoep. Sommige van die mensen waren gelukkig, gestrest of probeerden zonder al te veel moeite het leven te leiden.

Hij keek nauwlettend naar enkele duiven die naar de grond pikten toen Brendan naderde met twee porties fish and chips. Ik wierp een blik op Brendan en zei: 'Wil je me opwinden om te gaan?'

Brendan zette een krantenkegel met fish and chips voor me neer en ging zitten. 'Carmen,' pauzeerde hij om een sigaret op te steken, 'Dat is zeer onwaarschijnlijk. Wil je een sigaret?' Net toen hij me een sigaret wilde geven, gaf

hij hem terug. 'Sorry, ik ben vergeten dat je 17 bent. Het is niet gezond voor een jonge vrouw als jij om te roken.'

Ik keek hem even aan omdat het me niets kon schelen en hij wilde een verdomde sigaret. Ik nam een hap uit een chip en klaagde: 'Waarom heb je me niet laten gaan? Ik heb een jaar alleen overleefd, waarom kan ik gaan?'

'Omdat je te jong bent.' Brendan antwoordde. In de hoop hem niet te raken, gooide ik drie chips in mijn mond. De rest van onze lunch was rustig; We spraken met elkaar om de azijn of de tartaarsaus te vragen. Toen we klaar waren met lunchen, rolde Betty de keuken uit met een kruik met limonade. Hij zette de mok op tafel en glimlachte naar Brendan en een exponentieel kleinere voor mij. Het gebruikelijke stille behoud van Liverpulian vond plaats tussen Brendan en Betty. Deze kleine variaties in communicatie lijken mij heel interessant. Ze variëren altijd, afhankelijk van waar u zich in Engeland bevindt. Zelfs binnen een straal van tien mijl had je verschillende mini-culturen kunnen ervaren.

Betty kwam terug met twee pasgewassen glazen. Hij wendde zich tot mij: 'Wil je een glas limonade, schat? Je bent vast behoorlijk uitgedroogd van je reis.' Voordat ik kon reageren, schonk ze me al een glas in. Het kon me echter niet veel schelen; Ik zou toch ja zeggen. Ze deed hetzelfde voor Brendan en liep toen weg. Ik nam een klein slokje van de felgele vloeistof, het was erg zuur, maar de zuurgraad werd gecompenseerd door de zoetheid van de toegevoegde suiker. Dit was de beste limonade die ik ooit heb geproefd!

Brendan keek me aan en glimlachte; Hij hief zijn glas op en zei "proost". Ik maakte het traditionele Schotse keelgeluid en bleef genieten van mijn goddelijke limonade en 'zou illegale' fish and chips moeten zijn. Maar ik